

Rékasi Zsigmond: Teremtés második hete

A 8. napon megteremtetett
a Nyócker.
Hova nem mer rendőr belépni,
Mert féli mi lesz véle,
Pedig az egyszerű embernek
nincs mitől rettegnie.

Az Isten
- kinek nevét szájadra ne vedd! -
nem e negyedet tette rosszá,
Hanem cigányozást,
meg előítéletet csatolt hozzá.

Ezért lett lészen
eme városrészem
Budapest pitvara.
Sok a Döner gyros,
ez kis-Ankara.

Hősünk éjszaka belőtte
magát herkával,
ahogy az sikátorban szokás,
Ezért cseppnyi kavár keveredett
a tervezett teremtésbe.

Ki is esett a 10-es, így
Rögtön egyben jött
a 9-11.

Létrejött a faji gyűlölet-
Egy biológiailag kódolt
Őrület. Míg egyik
a másiknak be nem hódolt,
addig hajtja az egyedet.

Ezt az Öreg megspékelte
a téveszme gyárral.

Leánykori nevén propaganda.

Ennek erejét alkalmazván
játszi könnyedséggel uszíthatják
vezetők a népet.
Egyszerű a képlet;

orcájukba tolnak valamit,
Mitől látója elképed,
Így mint riadt vadat
terelheti kellő irányba pánik.

E két kedvtelen nap terméke
jócskán kimerítette
Kreativitását,
Így a tizenkettediken
Tizenkét apostolt
Tizenkét apóstól kapott ihlet szállt meg,
s így töltötték tele élettel
a Világegyetemet.

Ezt követte az ominózus 13-as szám,
Mi alighanem péntekre esett.
Helyzetünket tekintvén a Jóisten
teremnyi tettet teremtett,
és létrehozta a
Szerencsétlenségeket.

Ezért ment el előtted
a villamos,
Majd rabló előli
menekülés közben hátba lőtted magad.

Lehet, hogy csak véletlen,
de eredete isteni akarat.

Rékasi Zsigmond: Eljő még?

Eljő még az idő,
Amikor már nem rúgható labda,
És minden egyes Magyar ember
utcára lesz rakva.

Eljő még az idő,
Amikor elfogy már a kenyér,
S amikor nullával lesz egyenlő
a minimálbér.

Eljő még az idő,
Amikor mind kabátban alszunk,
És szárazságtól repedezik
véresre az ajkunk.

Eljő még az idő,
Amikor nem megy majd a lift,
S nem készít új alkotást
ki lakik itt.

Eljő még az idő,
Amikor nem lehetsz már büszke,
És a mezőkön sem marad
már terelhető üszke.

Eljő még az idő,
Amikor nem vált majd a lámpa,
S a parlamenti zászlórudat
nem marad ki lássa.

Eljő még az idő,
Amikor nem kacag már gyermek,
És csattogós lepkének már
szárnyai sem vernek.

Mikor jó az idő,
Amikor nem ugrunk egymásnak,
Pusztán mert mást vallanak
különböző egyházak?

Mikor jó az idő,
Amikor nem kell már félni,
Hogy fiatal lánynak veszélyes
utcára lépni?

Mikor jó az idő,
Amikor tisztelik az öreget,
Majd fejköve helyett
táskáját cipeled?

Mikor jó az idő,
Amikor a szegény is ehetsz
Inkább sok finomat,
mint kevés hideget?

Mikor jó az idő,
Amikor a kisdéd nem reszket,
Mert ócska pléden kívül
fűtésre is tellett?

Akkor jó az idő,
Amikor rendbe jön a kórház,
S nátha miatt nem visz el
senkit a magas láz.

Akkor jó az idő,
Amikor a diák is már ember,
És depresszió nélkül
boldogsággal kel fel.

Akkor jó az idő,
Amikor segítünk a másoknak,
S rosszálló tekintet helyett
mosolyt adunk egymásnak.

Eljött már az idő,
Amikor van ki tenni sem rest,
Így megkezdve a változást,
Hogy majd te megőrizhesd.

2018, Tavasz – Budakeszi

Rékasi Zsigmond: Az utca gyászdala

Felsorakzott otthon sok-sok baka,
Reménytelen az utca gyászdala.

Otthon békésen ez is diadal,
Eredménytelen dal a fiatal.

Otthon az asztal körül kimondjuk,
Az utcán meg csak gyűlik a gondjuk.

Túl sokra becsült már a tétlen tett,
Az utcán nem mondunk már ki nevet.

Eseményre jelentkeznek százan,
Az utca komoran kong magában.

Bátor felkiáltástól zeng a ház,
A szívét senkinek nem járja láz.

Ott vágnak vissza régi korszakot,
Itt meg otthagyt mind csapat-papot.

Ott a sokra tartott népek lépnek,
Itt meg nem maradt ki festne képet.

Holnap tán ér valamit pár baka,
De ma szóljon az utca gyászdala.

2018, Ősz – Budakeszi

Rékasi Zsigmond: Delphoi őslakosok

Legyen Ő
Férfi, Nő,
Egy ábránd,
Vagy maga a Teremtő;

szerepe megkérdőjelezhetetlen.
Nélküle minden papír üresen
marad, s a kultúra sem halad
tova.

Még ha van is hova
alkotás kerüljön,
Felfedő Fénye nélkül
a művész tétova
kezére bilincs szűkül.

Ha Ő nincs,
A gong se gong.
Az apró emberkéék ajakja
is örökké csukva maradna.

Az alkotó,
Az alkotás,
És az ihlet
harmóniája képezhet
Olyan művet,
Mi maradandóvá metamorfál.

Hisz mit ér egy mű
mit nem akadt ki inspirál..
..létezik-e ilyen egyáltalán?

2018, Nyár - Budakeszi

Rékasi Zsigmond: Az Ítélet félperce

Pusztulásra ítéltetett Világunk minden sarja,
És lám változtatni mindezt senki sem akarja.
Folytonvást csak bedaráljuk az otthonunkat,
Hiszen egy ilyen fajnak nincs többé helye,
Csak is azért, hogy mi maradt megegye.
Kedve szerint ölt-rabolt ki itt volt,
Hát így kelt létre előbből holt.
Idővel megtelt a verem
Ezen a romlott helyen,
Hol érték sem terem.
Elvész immáron
Mind e tájon,
Kinek fáj-
Megállj!
Várj..

Tán
Halál
Nem is áll
S néz le rád.
Baljós egy palánk
Min mi mind átestünk,
Majd a törékeny testünk
Is megsebződött ezen hát.
Még mind' fontos élni, remélni!
Ültessünk még fát, mentsük a Hazát!
Olyan sok korszakon át voltunk mi itt,
Hisz' mindig túlélte az, ki valamiben hitt.
Élj Te is folyton hittel kedves földi ember!
Azzal a hittel, hogy ennél jobb mindig lehetne.
Talán, együtt egyszer Az Órát is megállíthatjuk.

Sőt, mivel az idő relatív, meg is fogjuk..

2018, ősz - Budapest

Rékasi Zsigmond: Két az Isten

Nincs két ember egyazon Istennel.

Van kinek sok van,
Van kinek csak egy.

Van kinek sok álom,
Van kinek egy tárgyhalom.

Van melynek nevét hívni szentségtörés,
Van melynek csendjét megtörni
csak nevén lehet.

Van kinek az Ördög az istene,
Van kinek az Isten az ördöge.

Sok magyarázat fénylik szemünk előtt.
Oly erősen vakít,
Hogy észre sem vesszük
mit hagytunk mögöttünk.

Nem az az Isten,
mi teremti a Világot,
S adja kezébe az éhes valóságot?

Nem az az Isten,
mi igaz valót mutat,
S nem ad szádba karcolt magyarázatot,
Hanem hagyja hogy lelked tisztasága
Határozza meg a világot?

Isten benned rejlik.
Csak az lehet Ő,
A legfőbb Megmentő,
Akit Te elfogadsz magadénak,
De akad egy pár,
Melyet el sosem taszíthatsz.

Nézz bele mélyen mások Istenébe!
Oly közről, hogy egy egész éter értse!

Hagyd hogy beszippantson
a pupilla,
És váljon eggyé tudatoddal
minden ember veleszületett
Univerzuma.

Istent kereshetsz magadban,
A Világban,
Fűben-fában-Virágban,

de tudd,
Hogy a mindenki által féltett kincs
egy kilincs
A beteljesedés termének kapuján.

Nincs két ember egyazon Istennel.
Keresd meg mindenkiét,
S velük együtt magad is azzá leszel.

2018, Nyár – Budakeszi

Rékasi Zsigmond: Szerelmem, Buda

A *Vidék* egy életérzés,
Nem pedig földrajzi kérdés.

Budapest agglomerációjában élek
születésem óta, mégis ráz a hideg,
Ha megcsap a város puszta gondolata.

Csak egy apró hegyorom választja
szét a lét két világát;
a rohanó nagyvárost,
és a lassú Vidék bályát.

Mindkét élettérben látok jót,
és rosszat,
De pár bent töltött nap után
a pánikroham oszlat ki a
Budai zöld tengerekbe,
Hol a mezőn kifeekhetek
hatalmas hengerekre,

és naphosszat bámulhatom
Állatok végtelenjét,
Mit megvilágít a kék ég.

Éjszakánként innen látom,
Ahogyan a firmamentum
nyakában gyöngysorként
Tündököl megannyi csillag.

Ugyancsak itt találta
kinőni magát két végtelen Mammutfenyő,
miknek árnyékában csapta meg
Az ihlet azt az ábrándokat kergető ifjút,
Akiből költő lett,

s így a hosszas évek alatt elfojtott érzelmek
Előtüremkedhettek lelke legsértettebb bugyraiból,

Hol mára csak heggek földte kérdések maradtak-
így helyt hagyva a számtalan
Békét hirdető gondolatnak.

Kívánom, hogy minden kósza lélek,
Ki kavarog eme világban
megtalálja az ő saját Mammutfenyőjét;
legyen az a család, egy közösség,
vagy csak egy apró tárgy,
mi mindvégig reája várt.

Nekem ezt jelenti a vidék;
megváltást,
megnyugvást,
És a biztosan közelgő,
de most még a puszta horizonton ülő
ismeretlent.

Hisz a *Vidék* egy életérzés,
Nem pedig földrajzi kérdés.

Rékasi Zsigmond: Falanx

Idea

Erős jelzőfény,
Mitől a tisztáttalan fél
mikor megcsapja
A vesztettnek vélt remény.

Mire feleszmél,
már átjárta a veszély.
Bakaként futamodván viszi tovább
eme kénporos csodát,

A tudatot,
Hogy létezik még odaát.

Cselekvés

Szorosan összezárva
Várja a fellobbanást,
hogy tajtékzó Robbanásként
Közöljön téríthetetlen Tényt.

Mint a puskaapor,
Ha rossz kezekbe kerül.
Amint kiderül,
Hogy a sötét ég
A tüzétől derül,

az ember megvadul.
Nincs szerzetes,
Se hadúr,
Ki e káoszt
rendre oszthatja.

Végkifejlett

Pajzsaik védik mindörökké
Kinek bátortalan szeme
megnyílt,
Hogy páncélt öltve legyen
csata melyet megvív,

Így betoborozván
a sötétség hordáitól menekvőket,
Majd velük csatasorban felszabadítják,
Ki igazságra meddő lett.